

INSTITUT VIL·LA ROMANA
LA GARRIGA

XIX CONCURS 2013-2014

EL GUST PER LA LECTURA

Institut Vil·la Romana

La Garriga

Categoria D

Roberto Innocenti i Aaron Frisch. *La Caputxeta Vermella*

Títol: La seqüela divina *Venjança*

**Autors*: Ot Bou Costa, Francesc Delgado Mas i Álvaro Cerdán de
Vicente**

3r ESO – Grup A –

Professora: Sílvia Garcia Dalmases

*Aquests alumnes proposen una refosa de diversos personatges de contes tradicionals. És un grup d'alumnes amb hàbits lectors molt consolidats i amb talent per escriure.

LA SEQÜELA DIVINA

Venjança

Aquella jove barjaula, de cabellera rossa amb algunes ondulacions, fetes artificialment per augmentar el grau de seducció que causava als parroquians i als altres clients que menys sovintejaven els seus serveis i que, durant el dia, passaven pel bosc frondós i humit on la noia els esperava, va arribar a un paratge comprès en la seva absoluta desconexió: d'un cromatisme perversament roig, ardent. No es va produir cap fenomen ni cap reacció estranya de part de tota la gent que havia arribat anteriorment i que aleshores formava una cua nul·lament rectilínia. L'atmosfera era òbviament estranya al sòrdid Avern, situat a posteriori de la frontera del món terrenal, des d'una llunyania encara molt més exagerada vers el Cel i el Purgatori. La noia, nouvinguda en aquell submón, va trigar a acostumar-s'hi i, encara més a saber on era comprenent la seva situació. Ella era l'última d'una llarga fila plena d'excentricitat i que, certament, inspirava una forta paüra. Es trobava en un estat de summa confusió i pràcticament amnèsica. Soltadament va notar, com si es tractés d'un sisè sentit intuïtiu, una presència darrere d'ella. Era una noieta, cronològicament menys avançada que ella i li va semblar racional dins la gamma de personatges que allí hi havia. Així doncs, va entaular-hi conversa amb timidesa patent: "hola".

—Hola —fou la resposta de la noieta, sorpresa però usant una veueta angelical.

—Fa calor, oi?

—Ja ho pots ben dir, som a l'Infern —ho digué sense fer broma, amb duresa, car, efectivament, es trobaven a l'Infern.

—Què diu ara! No hi és tota, aquesta —i aleshores augmentà el volum de les seves paraules dirigint-se a tota l'altra gent que conformava la cua davant seu: Eh, aquesta tia creu que està a l'Infern! Ha, ha, ha! A l'Infern!!

De cop es féu un silenci progressiu fins que acabà sent sepulcral. La noia que havia arribat primer va notar com tot d'ulls es fixaven en el seu rostre i l'escrutaven amb malícia. La gernació va romandre amb un silenci tens mirant-la fins que, ella, sense obrar mot, va comprendre que, certament, era a l'Infern on es trobava. El que va venir a continuació va resultar una mica confús. Semblava que tothom fos amo d'ell mateix menys la primera noia rossa. Tot tornà a la normalitat dins uns límits establerts (comprendran que no poden exigir que tractem de comú un panorama d'aquelles característiques) i, trobant-se encara, sense que ningú ho hagués decidit, va prosseguir la conversa:

—Em diuen Caputxeta.

—Caputxeta? —s'estranyà l'altra—. Et dius realment així?

—Sí, per què ho dius?

—Ah, no, és que em sembla prou curiós que una nena de... —dotze, li digué Caputxeta encertant la pregunta que la petita es disposava a formular-. de dotze anys es digui Caputxeta, perquè l'origen del nom no deu pas raure en la teva roba, oi? —l'altra va gesticular deixant en evidència que sí i la nena posà cara d'esglai—. CAPUTXETA??! Però en què pensaven els teus pares? Quins desgraciats, no? I digues, com va anar?

—Doncs, mira, la meva àvia em va fer aquesta caputxa fa uns cinc anys i van decidir dir-me Caputxeta.

—Però que no tenies nom abans? Tu ja saps que és un dels tres primers Drets dels Infants declarat per les Nacions Unides, això de tenir nom en néixer? Ho saps? Perquè molta Caputxeta, però els teus progenitors són uns violadors dels drets fonamentals i això és intolerable...

—Sí, tens raó, bé, de fet, em dic Luisette.

—Aaaaaaaaah, i aleshores per quin estrany motiu no et diuen Luisette?

—No, si tens raó, sí, sí... —va fer una pausa mentre la nena assentia i oferia una lleu obertura de mans, amb els palmells mirant el límit d'espai d'aquella ardor materialitzada, com si fos obvi que ella coneixia la veritat absoluta sobre el tema que estaven tractant. Luisette digué, aleshores: I com et dius, tu?

—Rínxols d'Ors.

—Perdona? —féu Luisette, entre la incomoditat i la molèstia car li acabaven de deixar anar un sermó sobre l'aspecte nominal i ara resultava que la predicadora d'aquell sermó es deia Rínxols d'Or.

—Això, que em dic Rínxols d'Ors, se't presenta algun inconvenient a l'hora d'avenir-te amb el meu nom? Potser no tinc jo dret de dir-me com vulgui? Sóc la néta de l'Eugeni d'Ors i em dic Rínxols. Rínxols d'Ors, quin problema hi veus?

—Escolta i què et passa a la cara? Vull dir, no t'ho prenguis malament, eh? No voldria, però te l'has vist? —Luisette va seguir escrutant el cos lesionat de Rínxols, en especial uns braços quasi desfigurats. La petita d'Ors li contestà sense brevetat explicant-li com havia arribat fins allí. Es veu que havia comès un delicte d'invasió de la intimitat a uns pobres óssos únicament perquè es creia superior i que aquests, per a castigar-la, l'havien intentat degollar. Rere seu, malgrat que no se n'havien adonat, un grupuscle (de caire no polític) de persones molt curioses pel seu aspecte. Hi havia el que semblava un flautista, una dona vella que, per irreal que semblí, duia el cap, la seva pròpia esfera capil·lar en una safata de plata, mes no era Salomó la culpable d'aquell crim innoble, sinó un parell de nois que, per molt traumatitzats que estiguessin (i perdonin la subjectivitat, però, és que, de fet, l'objectivitat no existeix) no tenien el dret de bipartir-li la gola. També hi havia una xicota en cadira de rodes, pèl-roja. No tenia cames perquè, en veure's ser víctima indefugible d'un amor impossible i ple d'infidelitats, un desengany en tota regla, s'havia posat a ballar, sota l'aigua, la seva naturalesa particular, fins a impossibilitar-se la seva part inferior. Hi havia també una noia d'una bellesa summa, esplèndida i eclipsant, que havia estat violada pel seu propi pare en caure en un coma profund... Tal vegada es preguntaran per què, si totes aquestes persones havien estat víctimes de crims que mereixien ésser castigats amb contundència, es trobaven en aquells instants reunits a les cavitats infernals. La raó rau, senzillament, que ésser víctima de crims que han d'averkonyir l'espècie humana, no eximeix de tenir culpabilitat dels que hom ha comès, i tots ells n'havien comès al llarg de la seva vida (llarga o curta). Si volen un exemple els hi deixaré, saben el flautista? Era un pedòfil, sense anar més lluny, que el prou execrable fet ja hi va. Saben aquella dona vella? La

Bruixa, n'hi deien, en detriment seu i per culpa de les persones amb creença que poden jutjar a tothom. Doncs aquella dona venerable a prima vista, era una assassina de menors que precisament intentava acabar amb la vida de Hansel i Gretel, els dos nens que la van matar a ella.

Horrible, pensaran. Ho és, en efecte, però se'ls ha de perdonar; realment no eren ells ni elles que actuaven així, no actuaven a les ordres de la seva integritat moral i intel·lectual, no a les seves ordres. Algú els havia ordenat que ho fessin així per moralitzar els mortals amb la seva ideologia en absolut plural. Hem dit que eren persones, oi? Bé, en realitat eren personatges de contes que havien agafat la carnalitat humana en passar a l'Infern per així pagar el càstig del seu escriptor. Van passar hores en aquella eterna cua discernint i posant en comú opinions, valorant peròs i contres i, finalment, van trobar-se tots davant el mateix diable. En fisonomia els recordava algú, però no sabien concretar...

Els va oferir un tracte: els deixaria tornar a les seves històries si equilibraven el seu mal, el mal que havien patit entre tots, si el feien pagar a qui els havia fet sofrir a ells: al seu creador.

Van acceptar i van unir forces per aconseguir aconseguir el seu objectiu, el propi retorn al propi gènesi personal. Van anar a buscar aquell que els havia creat, doncs. Dant, es deia. Un gran escriptor, aleshores ja a l'ocàs de la vida però, en paral·lel, progressivament la seva fama augmentava i es consolidava entre els grans noms de relats moralitzadors. Vivia en una casa mastodòntica, d'una monumentalitat que semblava ideada per guanyar esteticisme amb el pas del temps irremeiable i, com més ruïnosa, més bonica semblar. El van anar a buscar i ell va estar perdut. El van dur a un centre comercial lleument atrotinat, a negra nit perquè el primer o la primera en entrar tingués ois i així s'expandís el dolor. Els llums estaven apagats, només la il·luminació tènue i constant de la lluna.

Per efectuar els plans del grup havien de fer coses de dimensions estratosfèriques, nauseabundes i tan salvatges i esclatants de violència que esfereïssin aquell que trobés el cadàver de Dant. No hi havia marge d'error, en realitat, era crucial fer-lo passar per cadascun dels turments per ell creat amb una multiplicació per deu. I així ho van fer.

Diuen que la millor manera d'explicar una cosa d'una grandesa immesurable és, justament, sense concretar, i en aquest punt només cal dir que el diable va complir la seva part del tracte un cop passat tot plegat. Cadascun d'ells i elles van poder submergir-se de nou en vells i nous pergamins i fulls cromàticament alegres, alguns més que d'altres i, amb el poder del seu propi destí a les mans, la tinta va romandre per sempre més allà on desitjava.